

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 6C/143/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210223
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Hozáková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2014:5312210223.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Čadci samosudkyňou JUDr. Annou Hozákovou, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, právne zast. Fridrichom Paľkom, s.r.o., Grösslingova č. 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Súd odporkyni náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ žalobným návrhom zo dňa 27.9.2012 v prvom rade upozornil na fundamentálnu skutočnosť spojenú s argumentom o predpojatosti okresného súdu, ktorý má vec prejednať ako vecne a miestne príslušný súd podľa ustanovenia §-u 85 ods. 3 zák. č. 99/1963 Zb. z. (Občiansky súdny poriadok, ďalej len „O.s.p.“).

Vecne a miestne príslušný súd, ktorý by bol inak oprávnený vec prejednať, je štátnym orgánom, ktorý svojim konaním podľa tvrdenia navrhovateľa vyvolal skutočnosť zakladajúcu právo uplatňované touto žalobou. Okresný súd Čadca zapríčinil podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane žalobcu a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Ak bol sám okresný súd ako štátny orgán škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčené, aby prostredníctvom sudcov rozhodoval predmetný spor. Nerešpektovaním tejto premisy by došlo k negácii zásady „nemo debet esse iudex in propria causa.“ Ústavný súd k potrebe uplatňovania objektívneho hľadiska pri posudzovaní skutočností významných pre rozhodovanie o nezaujatosti sudcov v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 65/05 z 20.4.2005 uviedol cit.: „Pri skúmaní podstatných náležitostí pojmu „zákonný sudca“ treba brať do úvahy nielen príslušnú zákonnú úpravu, ale predovšetkým ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky a dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd o nezávislom a nestrannom výkone súdnictva.“

Existencia nestrannosti musí byť určená jednak podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci a jednak podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť. V tomto smere navrhovateľ tvrdil, že ide o zvažovanie zistiteľných skutočností, ktoré môžu nestrannosť sudcu spochybníť a z uvedeného pohľadu môže mať dokonca určitý význam aj zjav (zdanie). Je to inými slovami vyjadrený výstižný výrok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Delcourt v. Belgicko, 1971, séria A, č. 11, podľa ktorého „spravodlivosť má byť nielenže vykonávaná, ale aj sa musí javiť, že je vykonávaná.“ Podstatnou je dôvera, ktorú musia súdy v

demokratickej spoločnosti u verejnosti vzbudzovať. Pridelenie vecí niektorému zo sudcov Okresného súdu Čadca by porušilo právo žalobcu na prerokovanie vecí nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý.

Žalobca preto v zmysle §-u 12 O.s.p. žiada, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednávaním vecí o prikázaní vecí (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Čadca sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania.

Žalobca v návrhu ďalej tvrdil, že ako oprávnený subjekt - veriteľ zo zmluvy o úvere č. 5860737 navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa §-u 38 a nasl. zák. č. 233/1995 Zb. z. (ďalej len Exekučný poriadok) zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5861075 dlžníkom, ktorého meno ako povinného je S. O. s dátumom narodenia XX.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil registráciou exekučnej veci č. EX 7579/2010. Exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na Okresný súd v Čadci, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe.

Navrhovateľ poukázal ďalej na ustanovenia §-u 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2011 ako aj na ustanovenie §-u 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2010 do 31.5.2011, ktoré ustanovenia v návrhu cituje. V návrhu sa ďalej navrhovateľ zaoberá odbornou literatúrou, ktorá odborne rozoberá vykonateľné rozhodnutie rozhodcovskej komisie, resp. zmierom ňou schváleným, ktorý bol v tomto prípade exekučným titulom. Poukazuje na literatúru a komentár k Občianskemu zákonníku, II. diel. Praha, Panorama 1985, na strane 298.

Navrhovateľ hodnotil postup súdu ako neodôvodnený z hľadiska nevykazovania prvkov nadmernej právnej zložitosti vecí a rovnako podľa jeho názoru vec si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu vo veci a aj napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 21.2.2011, pričom k tomuto rozhodnutiu o poverení došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (omeškanie viac ako 257 dní). Ako dôkaz navrhuje obsah exekučného spisu Okresného súdu v Čadci, keď neuvádza číslo konania a špecifikuje toto exekučné konanie iba označením oprávneného a povinného pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5861075 (registrácia súdneho exekútora EX 7579/2010) a aj napriek tomu, že navrhovateľ v tomto konaní bol oprávnený a mal možnosť zistiť spisovú značku, pod akou na Okresnom súde v Čadci bola táto exekučná vec vedená, takúto značku neuviedol. Hodnotil postup exekučného súdu ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s §-om 44 ods. 2 Exekučného poriadku a nečinnosť po dobu 257 dní považoval za neospravedliteľnú, pretože súd počas tohto obdobia vo veci nevykonával také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty oprávneného a poukázal opäť na ústavné záruky uvedené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I.ÚS 13/05. Dátum začatia konania podľa návrhu 21.2.2011 nezodpovedá objektívnej skutočnosti. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 5.8.2010 a konanie bolo zatavené po zamietnutí návrhu uznesením z 23.5.2011. Navrhovateľ teda z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatnil náhradu majetkovej škody týmto žalobným návrhom ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil.

Na základe ďalších tvrdení a skutočností a stanovísk Ústavného súdu SR dospel v žalobnom návrhu navrhovateľ k záveru, že súd pri rozhodovaní o tomto nároku navrhovateľa má rozhodnúť v prvom rade medzitýmnym rozsudkom v zmysle §-u 152 ods. 2, veta druhá in fine O.s.p. na základe vecí tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35 807 598, ako škoda z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu v Čadci, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5861075 dlžníkom S. O., nar. XX.X.XXXX. a na základe tvrdených skutočností vyplývajúcich z obsahu žalobného návrhu mal by súd rozhodnúť rozsudkom tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody 3.904,49 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 780,90 Eur do 3 dní po právoplatnosti rozsudku a v rovnakej lehote hradiť žalobcovi trovy súdneho

konania, ktoré poukáže na účet právneho zástupcu, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku.

Súd doručil kópiu návrhu žalovanej, ktorá sa vo veci vyjadrila k žalobnému návrhu navrhovateľa.

Vo svojom vyjadrení žalovaná zaujala stanovisko, že pokiaľ navrhovateľ namieta činnosť Okresného súdu Čadca spočívajúcu v tom, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby, pričom poverenie vydal, na základe uvedeného sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Poukazovala na špecifikáciu žalobného návrhu spočívajúcu v materiálnej škode paušálne určenej sumou 3.904,49 Eur a nemajetkovej ujme vypočítanej zo základu vo výške 780,90 Eur na rok ako spravodlivá satisfakcia za vnútorné zásahy do spoločnosti.

Žalovaná poukázala na ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku, zák. č. 99/1963 Zb. z., ktorý dbá o to, aby súdne konanie prebiehalo podľa presne ustanovených pravidiel, ktorých dodržiavanie je predpokladom, aby súd mohol konať a vydať rozhodnutie. Tieto predpoklady sa nazývajú procesné podmienky konania. Poukázal na zmätočnosť podania žalobného návrhu navrhovateľa, pretože v žalobách uplatnených hromadne žalobcom sa vyskytujú viaceré nedostatky. Sú napríklad zmätočné označenia povinných, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná namieta, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy a podobne. Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Žalovaná zdôraznila, že tvrdenia žalobcu uvádzané, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania, sa nezakladá na pravde, je zavádzajúce tvrdenie minimálne z toho dôvodu, že práve oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, teda nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosť žalobcu pre porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu a uviedol príkladom rozhodnutia Ústavného súdu SR ako sp. zn. II. ÚS 212/2012, IV. ÚS 366/2012, IV. ÚS 374/2012. V tomto momente nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, pretože žalobca si uplatňuje nárok z titulu nesprávného úradného postupu z dôvodu prietahov, avšak na druhej strane z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ uvádza navrhovateľ prietahy v konaní, v prvom rade je potrebné uviesť, že žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Neuviedol ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, teda či vyučil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania. Žalovaná poukázala na judikatúru Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 3.5.2011 č. konania III. ÚS 69/2011-25 a tiež poukázala na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR a takýto postup navrhovateľ nevyužil.

Žalovaná tiež poukázala na podmienky uplatnenia nároku na súde, náhrady škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a to v zmysle §-u 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z., poukázala vo svojom vyjadrení na ďalšie ustanovenia citovaného zákona a povinnosti, ktoré vyplývajú poškodenému pri uplatňovaní si správa na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktoré vo svojom vyjadrení presnejšie špecifikovala.

K nesprávnemu úradnému postupu tvrdenému zo strany navrhovateľa poukazovala na posudzovanie otázky nesprávného úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinností súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, keď odkázala na ustanovenie §-u 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Zb. z. v znení zák. č. 412/2012 Zb. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávného úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinností urobiť

úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Žalobca doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky predpokladané týmto ustanovením nepredložil. Žalovaná poukázala na prax, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa §-u 45 ods. 1 písm. c) zák. č.244/2002 Zb. z. o rozhodcovskom konaní. V tomto kontexte poukázala na ustanovenie Exekučného poriadku a vo všeobecnosti na judikatúru Ústavného súdu SR.

K existencii prieťahov v konaní žalovaná zaujala stanovisko, že v konaní o náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Zb. z. podľa §-u 9 ods. 2 je treba vychádzať z existencie prieťahov len v prípade, ak tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súd pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V tejto súvislosti žalobca k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť ich preukázania a žalovaná teda k tomuto tvrdeniu žalobcu zaujala stanovisko, že nepovažuje existenciu prieťahov v konaní za preukázanú a zaoberala sa týmto svojím tvrdením podrobnejšie.

Žalovaná tiež vzniesla námietku premlčania, pretože ako to vyplýva zo skutočnosti uvádzaných žalobcom, v niektorých žalobách k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009, v prípade ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15-dňovej lehoty, lehota na uplatnenie tohto nároku, premlčacia lehota uplynula v každom jednotlivom prípade po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. K otázke materiálnej škody zaujala stanovisko, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Zb. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody, túto riadne vyčíslieť, rovnako ako v otázke nemajetkovej ujmy, ktorú pri posudzovaní takéhoto nároku sa prihliada najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Žalovaná sa vo vyjadrení podrobnejšie zaoberá jednotlivými predpokladmi a poukazuje na aspekt prihliadnutia na dobré mravy, pričom nemajetková ujma má byť priznaná s prihliadnutím na poškodenú osobu. Žalovaná v tejto súvislosti upozorňuje a ako prílohu vyjadrenia k žalobe dokladá list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod. č. JUST/A3/RM/kb D (2010)/1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov ako aj sťažnosť od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa čl. 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (VEC C-76/10) a dáva do pozornosti žalovaná celý text priloženého listu, pričom poukazuje príkladom na niektoré výňatky. Napríklad formulár zmluvy Pohotovosť, s.r.o. navyše obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru (VP), ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a) alebo pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch, z ktorých niektoré uvádza vo svojom vyjadrení v ďalšej časti. Okrem vyššie uvedeného o negatívnej percepcii žalobcu verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov, napr. Spotrebiteľské centrum, svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16.7.2012, ktorý žalovaný prikladá v prílohe svojho vyjadrenia, z ktorého vyplýva, že žalobca obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadnu závažnú nečestnú činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý poukázal na nezrovnalosť v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprimerané sankcie a úroky. Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním žalobcu, vylúčila žalobcu zo svojich radov. S prihliadnutím na ďalej popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a

negatívne vnímanej podnikateľskej aktivity žalobcu. Žalovaná vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti zaujala stanovisko, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Rovnako k príčinnej súvislosti poukázala žalovaná na ustanovenie §-u 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. a podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu je priama väzba javov (objektívnych súvislostí, v rámci ktorého jeden jav ako príčina vyvoláva druhý jav ako následok). Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností žalovaná zaujala stanovisko, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zák. č. 514/93 Zb. z., považuje žalovaná žaloby za právne neopodstatnené a žiada, aby Okresný súd Čadca žalobu proti žalovanej v celom rozsahu zamietol.

Žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila.

Súd na daný právny vzťah primárne aplikoval zák. č. 514/2003 Zb. z. o zodpovednosti škody spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zmien a doplnkov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2004.

K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu, prieťahom v konaní došlo po účinnosti uvedeného zákona. Zákon upravuje osobitným spôsobom zodpovednosť za škodu.

Podľa §-u 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z., ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

Okresný súd okrem osobitného zák. č. 514/2003 Zb. z. aplikoval podporne aj všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spoločné ustanovenia Občianskeho zákonníka o náhrade škody, 3. diel - § 441 Občianskeho zákonníka o spoluúčasti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu na vzniku škody, čl. 48, ods. 2, prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Exekučný poriadok.

Právomoc Okresného súdu v Čadci na konanie a rozhodnutie podľa §-u 8 O.s.p. a §-u 15, 16 zák. č. 514/2003 Zb. je daná.

Súd rozhodol rozsudkom zo 16.7.2013, ktorým v prvom výroku návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, v druhom výroku nepriznal súd odporkyni náhradu trov konania a v treťom výroku rozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Na základe odvolania podaného navrhovateľom proti rozsudku súdu prvého stupňa, uznesením v konaní 11Co/114/2014 rozhodol druhostupňový súd tak, že uznesením z 28.4.2014 potvrdil tretí výrok rozsudku zo dňa 16.7.2013, ktorým súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd zamietol a v časti, v ktorej súd rozhodol prvým a druhým výrokom vo veci samej a náhrade trov konania, vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Súd druhého stupňa vo svojom rozhodnutí konštatoval, že pokiaľ je nesprávny úradný postup definovaný v ustanovení §-u 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. a za osobitné právne skutočnosti je potrebné považovať: 1/ porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť právny úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, 2/ zbytočné prieťahy v konaní. Hoci za nesprávny úradný postup zákon považuje aj ďalšie skutočnosti, vychádzajúc zo skutkového odôvodnenia žalobného návrhu navrhovateľ poukazoval práve na tieto dve rôzne skutočnosti. Preto odvolací súd mal zato, že navrhovateľ dôvodne v odôvodnení odvolania upozornil, že okresný nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote a v tejto časti je odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu vnútorne rozporné.

Vzhľadom na takto vyslovený právny názor súdu druhého stupňa, keď v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevidel dostatočne a relevantne uvedené dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené, súd v ďalšom konaní na pojednávaní konanom dňa 26.6.2014, na ktorý termín pojednávania boli navrhovateľ, jeho právny zástupca a odporkyňa riadne a včas predvolaní, na pojednávanie sa nedostavili, keď predvolanie na pojednávanie navrhovateľ prevzal 9.6.2014 a jeho právny zástupca v rovnakom termíne, teda lehota v zmysle §-u 115 ods. 2 O.s.p. bola zachovaná, rovnako sa nedostavila ani žalovaná SR, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, keď predvolanie prevzala 9.6.2014, pričom navrhovateľ a právny zástupca navrhovateľa svoju neúčast' neospravedlnili, opätovne zaslali súdu návrh na zrušenie termínu pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a poukázali na podanú sťažnosť na Ústavný súd SR, z ktorého dôvodu žiadali zrušiť termín pojednávania. Súd takýto procesný návrh na zrušenie termínu pojednávania zamietol, keď zotrval na názore, že nepovažoval podanie sťažnosti na Ústavný súd SR za dôvodné, nakoľko otázka nestrannosti súdu bola vyriešená v obdobných veciach nielen odvolacím súdom ale aj Najvyšším súdom SR, ktorý dovolacie konania podané a iniciované v obdobných veciach navrhovateľ zastavil.

Pokiaľ súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa v časti, v ktorej sa domáha náhrady materiálnej škody a nemajetkovej ujmy a tvrdí, že nesprávnym úradným postupom mu vznikla škoda spôsobená pri výkone verejnej moci, s poukazom na nesprávny úradný postup definovaný v ustanovení §-u 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z., súd poukazuje na podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody, ktoré zák. č. 514/2003 Zb. z. ustanovuje ako všeobecné podmienky, pri plnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. V prvom rade musí ísť o nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom ako postupom štátnej orgánu, pri ktorom vznikla škoda. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. To znamená, že v prvom prípade, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, pri jeho posudzovaní ako úradného postupu spočívajúceho v porušení povinností súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, je potrebné prihliadať na ustanovenie Exekučného poriadku. Samotný žalobca uvádza znenie §-u 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011, v ktorom sa ustanovuje, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa §-u 26 zák. č. 231/1999 Zb. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, pričom exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, pričom táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa §-u 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Z týchto ustanovení vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí Rozhodcovského súdu ako exekučnom titule.

Skutočnosť, že na prejudiciálnu otázku vo veci Pohotovosť c/a Korčkovská C-76/10, odpovedal Súdny dvor odôvodneným uznesením, dostatočne indikuje, že by v exekučných konaniach vedených na základe rozhodcovských rozsudkov, už exekučný súd nemal mať žiadne pochybnosti o potrebe postarať sa v súlade s vnútroštátnymi procesnými pravidlami o to, aby spotrebiteľia neprijateľné zmluvné podmienky vrátane neprijateľných sankcií a konečne aj rozhodcovská doložka nezaväzovali, najmä ak to v iných právnych veciach naplnil. V tomto smere súd pripomína judikatúru Súdneho dvora, rozsudky oceano grupo editorial spojené prípady C240/04-C244/04 panon-...montaza claro... V tomto smere je potrebné konštatovať, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak bolo takéto rozhodnutie právoplatne zrušené alebo zmenené. Navyiac v rozhodcovských veciach má exekučný súd takúto povinnosť okrem iného aj vtedy, ak sa vymáha plnenie nemožné, právom nedovolené alebo plnenie v rozpore s dobrými mravmi (§ 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Zb. z.). O plnenie v rozpore s dobrými mravmi ide aj v prípade, ak sa vymáha plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky (IVÚS55/2011, IVÚS60/2011). Exekúcia je tiež neprípustná aj v prípade nedostatku rozhodcovskej zmluvy (veci NS SR 2Cdo/245/2010, 3Cdo/146/2011) a o takýto prípad ide aj za stavu neprijateľnej, teda neplatnej rozhodcovskej doložky (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Účastníci exekučných konaní sa môžu dôvodne spoliehať na objektívne právo a na to, že ak existuje zákonná povinnosť súdu zastaviť exekúciu aj bez návrhu aj na to, že súd v žiadnom prípade nedovolí vykonať exekúciu na plnenie z podmienok, ktoré spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach,

naviac v neprospech slabšieho účastníka zmluvy. Najmä na strane priemerných subjektov práva je zanedbateľné nebezpečenstvo, že nepoukážu na neprijateľné zmluvné podmienky.

rípade mal súd preukázané=, ajmä na strane priemerných subjektov práva je zanedbateľné nebezpečenstvo, že nepoukážu na neprijaeV súdenom prípade mal súd preukázané, že v exekučnom konaní vedenom vo veci 11Er/481/2010 proti povinnému S. O. bola podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 5.8.2010, keď exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej rozhodcovskej, a. s., vydaný 29.1.2010 a po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola táto žiadosť uznesením súdu zo dňa 15.12.2010 zamietnutá, keď v odôvodnení tohto rozhodnutia sa výkon práv oprávneného podľa predmetnej rozhodcovskej doložky považuje za nezlučiteľný s dobrými mravmi a normami na ochranu spotrebiteľa, proti uzneseniu bolo prípustné odvolanie, uznesenie bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa a v exekučnom konaní oprávneného, rovnako ako aj exekútorovi a oprávnení nepodali odvolanie proti uvedenému uzneseniu. Následne potom uznesenie z 23.5.2011, ktoré exekučné konanie zastavuje, obsahovalo poučenie, že proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa je vždy prípustné odvolanie v zmysle §-u 374 ods. 3 veta prvá O.s.p., keď podanie odvolanie má za následok, že je možné takéto rozhodnutie zrušiť sudcom. Proti zastavujúcemu uzneseniu nebolo podané odvolanie, aj keď išlo o rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.8.2011. Teda navrhovateľ v tomto konaní v prvom rade nevyuží všetky zákonné podmienky, aby sa domáhal zrušenia zastavujúceho uznesenia, ktorým súd zamietol žiadosť o vydanie poverenia a následne exekúciu zastavil.

Z uvedeného vyplýva, že samotné nedodržanie stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Navrhovateľ si v súvislosti so zamietnutím návrhu na vydanie poverenia uplatňuje svoj nárok titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý podľa neho má spočívať v nesprávnej aplikácii právnych predpisov. Aj napriek absencii legálnej definície pojmu nesprávny úradný postup v samotnom zákone je v súlade so závermi rozhodovacej praxe v tejto oblasti potrebné dospieť k záveru, že ide o prípady vzniku škôd, ktoré sú vyvolané inou činnosťou orgánov verejnej moci ako rozhodovacou. Nesprávnym úradným postupom je porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre postup štátnych orgánov pri ich činnosti a to najmä takej, ktorá nevedie k vydaniu rozhodnutia. Hoci nie je vylúčené, aby škoda, za ktorú štát zodpovedá, bola spôsobená aj nesprávnym úradným postupom realizovaným v rámci činnosti rozhodovacej, pre túto formu zodpovednosti je určujúce, že úkony tzv. úradného postupu sami o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak by aj bolo rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neprejavia.

Je nepochybné, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenie ďalších zákonných podmienok by mohli viesť iba k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Teda z vyššie uvedeného je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnuté, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných žalobcom splnená. Rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť alebo nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Naviac ako už bolo vyššie uvedené, navrhovateľ v tomto konaní ako oprávnený z exekučného konania, ktoré s touto prejednávanou vecou priamo súvisí (11Er/481/2010), nepodal odvolanie a vlastne ani z akého dôvodu proti uzneseniu, ktorým jeho žiadosť o vydanie poverenia bola zamietnutá, nepodal riadny opravný prostriedok.

Ďalšou podmienkou na konštatovanie, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu a v tej súvislosti existenciou prieťahov v konaní, je potrebné poukázať na samotnú existenciu prieťahov v konaní, ktoré môžu byť konštatované iba vo výsledkoch vybavovania sťažností na prieťahy alebo žiadosti

o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Žalobca sa vo svojich žalobách domáha náhrady materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom vymáhanej od povinného.

Podľa ustanovenia §-u 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie takéhoto nároku na náhradu škody je nevyhnutné preukázať existenciu škody a z uplatneného nároku v žalobnom návrhu je nesporne zjavné, že žalobca existenciu škody nepreukázal a nároky, ktoré si uplatňuje, nie sú ničím podložené. Navrhovateľ by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musel súdu predložiť dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Takúto škodu je potrebné preukázať listinami a inými dôkazmi, ktoré preukážu požadovaný nárok. Všeobecné konštatovanie nákladov, ktoré sú v sumári na všetky činnosti týkajúce sa poskytovania úverov fyzickým alebo právnickým osobám, ktoré sú nepreukázateľne špecifikované, v tomto prípade nemožno považovať za preukázanie skutočnej škody. Navyiac v súdnom prípade pri vzniku majetkovej škody v celkovej výške 3.904,49 Eur žalobca uvádza náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že zmluva o úvere bola poskytnutá povinnému na základe zmluvy zo dňa 22.12.2008, v ktorej sa zaviazal povinný splácať poskytnutý úver v určitých mesačných splátkach, teda splatnosť tejto pohľadávky bola posunutá do obdobia, kedy mal možnosť navrhovateľ domáhať sa inou formou svojich nárokov, keď rozhodnutím v exekučnom konaní z 23.5.2011 bol návrh na vykonanie exekúcie zastavený, keď pred týmto rozhodnutím súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, kde konštatoval hmotno-právne predpoklady vzniku vzťahu medzi oprávneným a povinným, resp. nároku oprávneného uplatneného v rozhodcovskom konaní, keď v uvedenom období existovali aj ďalšie právne možnosti uplatnenia svojich nárokov nielen na základe rozhodcovského rozsudku. Teda tvrdenie navrhovateľa v návrhu, že jeho pohľadávka predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní, je nedôvodné a nepreukázané.

Odporca takisto nepreukázal uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručený čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením. Treba poukázať na skutočnosť, že žalobca v prvom rade nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. Nepreukázal ani nevyhnutnosť pohľadávky a nepreukázal, že bez akýchkoľvek pochybností by mu nárok od pôvodného dlžníka, ktorý požaduje od žalovanej, skutočnej mohol vymôcť. Teda na základe všetkých uvedených skutočností je súd toho názoru, že žalobca nepreukázal nielen vznik škody ale ani výšku škody.

Ďalšia časť žalobného návrhu navrhovateľa znela na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny a príslušenstva, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpенý zásah do základných práv a má kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré žalobca uplatňoval podaním návrhu na začatie konania v občiansko-právnom spore. V prvom rade je potrebné poukázať na skutočnosť, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pretože pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú imaginárne v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Takouto skutočnosťou sa zaoberá aj judikatúra, napr. Najvyššieho súdu ČR pod sp. zn. 30Cdo/675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prietahmi v konaní nie

je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby akýmkoľvek spôsobom zúčastňujú. Ďalej je treba poukázať na skutočnosť, že požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny a príslušenstva nie je ničím podložená a teda nemôže byť reálne preukázaná akoukoľvek logickou úvahou. Najmä však žalobca nepreukázal, že pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je v prvom rade potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučiniením.

Napokon je potrebné uvedenú spornú vec hodnotiť aj z hľadiska prihladnutia na dobré mravy a to vo vzťahu k poškodenému, keď podľa §-u 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. V takto súvislosti je potrebné poukázať na vyjadrenie k žalobe, ktoré dokladali z Európskej komisie Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D/2010 (1360) adresovaný stálemu predstaviteľovi SR pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov ako aj sťažnosti od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na prejudiciálne konanie podané Krajským súdom v Prešove (vec C76/10). Z textu priloženého listu vyplýva z výňatku, že problémy v spojení s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočností, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Formulár zmluvy spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. navyše obsahujú časť s názvom „všeobecné podmienky poskytovania úveru“, ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa alebo pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch, z ktorých niektoré sú uvedené ďalej. Teda v zmysle týchto skutočností a ďalších konštatácií Európskej komisie je zjavné, že na strane navrhovateľa bolo konané pri uzatváraní zmluvy o úvere s povinným z exekučného konania 11Er/481/2010 v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zákonnými ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa.

Nenaplnenie všetkých kritérií a požiadaviek na rozhodnutie súdu o tom, že navrhovateľovi bola spôsobená škoda nezákonným rozhodnutím, navrhovateľ vôbec nepreukázal.

Podľa ustanovenia §-u 9 ods. 4 zák. č. 514/2003 Zb. z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto spôsobom škoda spôsobená. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, nepretržitý, nestačí, ak je iba sprostredkovaný.

Na základe všetkých týchto skutočností z dôvodu nepreukázania základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle §-u 514 ods. 3 Zb. z. súd považuje žalobný návrh za nedôvodný a návrh zamietol.

Rozhodnutie o trovách konania je dané neúspechom navrhovateľa a úspechom odporkyne, avšak odporkyňa si náhradu trov konania neuplatňovala, preto súd rozhodol tak, že nemá právo na náhradu, resp. nepriznal jej náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia tohto jeho písomného vyhotovenia, prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline. (§ 201, § 204 ods. 1 OSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP - z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP). Odvolanie možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2 OSP. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a

dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 OSP). Podľa § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods. 1 OSP). Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého (§ 159 ods. 2 OSP). Rozsudok je vykonateľný, len čo uplynie lehota na plnenie (§ 161 ods. 1 OSP). Ak nie je v rozsudku uložená povinnosť na plnenie, je rozsudok vykonateľný, len čo nadobudol právoplatnosť (§ 161 ods. 2 OSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z. z.).